

Panij — broj dvadeset i tri

Nakon saveza postupat će prijevarno.

Jeff Pippenger

2026-03-20

Daniel 11, redak 24, razdoblje u kojem će poganski Rim vladati vrhovno označava riječju „vrijeme“. U proročkoj primjeni jedno „vrijeme“ predstavlja 360 godina, a te su godine započele kod najznamenitije pomorske bitke drevne povijesti, bitke kod Akcija 31. pr. Kr. Bilo je i drugih pomorskih bitaka koje su bile veće i strateški složenije, ali Akcij je bio najikoničkija pomorska bitka zbog svoje povezanosti s Markom Antonijem i Kleopatrom. Slična po povijesnoj važnosti padu Berlinskoga zida kao ispunjenju Daniela 11:40, i Blizancima 11. rujna kao ispunjenju Otkrivenja 18; jer kada Bog odabire povijesne događaje kako bi ispunio svoju proročku Riječ, On to čini na način koji privlači pozornost najveće moguće publike.

I nakon saveza sklopljena s njim, postupat će prijevarno; jer će uznapredovati i osnažiti se s malobrojnim narodom. Ući će mirno čak i u najrodniya mjesta pokrajine; i činit će ono što nisu činili njegovi oci, ni oci njegovih otaca; među njima će razdijeliti plijen, i grabež, i bogatstvo; da, smišljat će svoje naume protiv utvrda, ali samo za neko vrijeme. Daniel 11:23, 24.

Uriah Smith zaključuje svoja zapažanja o savezu između Rima i Makabejaca iz dvadeset trećega retka osvrćući se na malen narod iz toga retka.

„U to vrijeme Rimljani su bili malen narod te su počeli djelovati prijevarno, odnosno lukavo, kako ta riječ označuje. I od toga su se trenutka uzdigli postojanim i brzim usponom do vrhunca moći koji su poslije dostigli.“

„[Citiran dvadeset četvrti redak].“

„Uobičajeni način na koji su narodi, prije rimskih dana, stupali u posjed vrijednih pokrajina i bogatih zemalja bio je ratom i osvajanjem. Rim je sada trebao učiniti ono što nisu učinili ni oci ni oci njihovih otaca; naime, primiti te stečevine mirnim putem. Tada je uveden dotad nečuven običaj da kraljevi oporukom ostavljaju svoja kraljevstva Rimljanima. Rim je na taj način došao u posjed velikih pokrajina.

„A oni koji su tako potpali pod vlast Rima izvukli su odatle neznatnu korist. S njima se postupalo ljubazno i blagonaklono. Bilo je to kao da se među njima dijeli plijen i grabež. Bili su zaštićeni od svojih neprijatelja te su počivali u miru i sigurnosti pod okriljem rimske moći.“

„Za potonji dio ovoga retka biskup Newton iznosi misao o smišljanju naprava iz utvrda, a ne protiv njih. To su Rimljani činili iz čvrste tvrđave svoga grada na sedam brežuljaka. ‘Čak za jedno vrijeme;’ bez sumnje proročko vrijeme, 360 godina. Od koje točke valja računati te godine? Vjerojatno od događaja koji se iznosi u sljedećem retku.” Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 272, 273.

Smith nastavlja i određuje bitku kod Akcija 31. pr. Kr. kao početnu točku tristo šezdeset godina. Nakon što citira dvadeset peti redak, Smith navodi sljedeće.

„Stihovi 23 i 24 dovode nas na ovu stranu saveza između Židova i Rimljana, 161. pr. Kr., do vremena kada je Rim stekao sveopću vlast. Stih koji je sada pred nama iznosi na vidjelo snažan pohod protiv kralja juga, Egipta, te zbivanje znamenite bitke između velikih i moćnih vojski. Jesu li se takvi događaji doista odigrali u povijesti Rima otprilike u to vrijeme? — Jesu. Rat je bio rat između Egipta i Rima, a bitka je bila bitka kod Akcija. Uzmimo ukratko u obzir okolnosti koje su dovele do ovoga sukoba.“

„[Marko] Antonije, August Cezar i Lepid činili su trijumvirat koji se zakleo osvetiti smrt Julija Cezara. Taj je Antonije postao šurjak Augusta ženidbom s njegovom sestrom Oktavijom. Antonije je bio poslan u Egipat državnim poslom, ali je postao žrtvom umijeća i čari Kleopatre, razuzdane egipatske kraljice. Toliko je snažna bila strast koju je prema njoj začeo da je naposljetku prigrlio egipatske interese, odbacio svoju ženu Oktaviju kako bi ugodio Kleopatri, darovao ovoj pokrajinu za pokrajinom da zadovolji njezinu lakomost, slavio trijumf u Aleksandriji umjesto u Rimu, i na druge načine toliko uvrijedio rimski narod da August nije imao nikakve poteškoće navesti ga da svim srcem stupi u rat protiv toga neprijatelja njihove domovine. Taj je rat prividno bio protiv Egipta i Kleopatre; ali je zapravo bio protiv Antonija, koji je sada stajao na čelu egipatskih poslova. A pravi uzrok njihova sukoba bio je, kaže Prideaux, taj što se nijedan od njih nije mogao zadovoljiti samo polovicom Rimskoga Carstva; jer nakon što je Lepid bio svrgnut iz trijumvirata, ono je sada ležalo među njima, i budući da je svaki bio odlučan posjedovati cjelinu, bacili su kocku rata za njegovo zadobivanje.” Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 273.

U proročkom smislu bitka kod Akcija označava nedjeljni zakon, jer je predstavljala treće osvajanje triju zemljopisnih prepreka koje su uspostavile „sveopću vlast” poganskoga Rima, kako to Smith opisuje. Kao i s poganskim Rimom, upravo je onda kada je treća prepreka papinskoga Rima bila uklonjena iz grada Rima započela „sveopća vlast” papinskoga Rima 538. godine. Ta dva svjedoka govore o nedjeljnom zakonu ondje i onda kada suvremeni Rim nadvlada i šesto i sedmo kraljevstvo biblijskoga proročanstva te time nadvlada svoju treću prepreku; uspostavljajući tako „sveopću vlast” tijekom četrdeset i dva simbolična mjeseca.

I bi mu dana usta koja govorahu velike stvari i hule; i bi mu dana vlast da djeluje četrdeset i dva mjeseca. Otkrivenje 13,5.

Rim protiv Egipta

Proročki slijedovi rata rimskoga Augusta protiv Egipta i Kleopatre bili su potaknuti pobunom Marka Antonija, i ti proročki slijedovi po proročkoj nužnosti moraju predstavljati proročke slijedove koji su prikazani u nedjeljnom zakonu.

Kod Akcija je Rim osvojio Egipat, silu koja se sastojala od saveza između buntovnoga čovjeka i nesvete žene. Savez Antonija i Kleopatre predstavlja spoj crkve i države. Kod Akcija Augustinov je Rim osvojio silu predstavljenu nesvetim spojem crkve i države.

Slika Zvijeri

Kleopatra predstavlja iskvarenu crkvu usklađenu s Antonijem, simbolom Rima. Kleopatra je bila vladajuća strana u njihovom odnosu, kako to prikazuje Uriah Smith kada izjavljuje da je Antonije „postao žrtvom umijeća i čari Kleopatre, razvratne egipatske kraljice”. Savez crkve i države, predstavljen Antonijem i Kleopatrom, pokazuje da je Kleopatra sila koja vlada u tome odnosu; stoga spoj crkve i države, predstavljen njihovim odnosom, odgovara definiciji slike zvijeri — koja je spoj crkve i države, pri čemu je žena ta koja upravlja odnosom. Akcij je predočavao uskoro dolazeći nedjeljni zakon.

August predstavlja papinsku silu koja osvaja Sjedinjene Države u uskoro dolazećem nedjeljnom zakonu. Marko Antonije jest republikanski rog zemaljske zvijeri, a Kleopatra je protestantski rog. Antonije i Kleopatra udružuju se i govore kao zmaj u uskoro dolazećem nedjeljnom zakonu. I Kleopatra i Antonije simboli su zmajeve sile, i kada se potpuno sjedine u nedjeljnom zakonu — govore kao zmaj.

Zmajeви

I Grčka i Egipat proročki predstavljaju zmajsku silu, a i Antonije je također predstavljao zmajsku silu. Egipat je bio jug u jedanaestom poglavlju Daniela, a Grčka je bila zapad. Egipat je zauzeo Ptolemej I. nakon što se Aleksandrovo kraljevstvo podijelilo na četiri dijela. Ptolemej I. tada je postao prvi proročki kralj juga, a Kleopatra je bila posljednja ptolemejska vladarica u Egiptu. Ptolemej je rođen u Makedoniji, rodnom mjestu Aleksandra Velikoga.

Makedonija se nalazila u sjevernoj Grčkoj i tvrdila je da njezino pradjedovsko podrijetlo potječe od grčkih mitskih junaka. Južne grčke gradske države smatrale su Makedonce barbarskijima od helenista južne Grčke. Makedonci su bili monarhija, a južne gradske države (poleis) poput Atene, Sparte, Tebe, Korinta itd. nalazile su se u južnoj i središnjoj Grčkoj te na egejskim otocima. Te su poleis često imale demokratske, oligarhijske ili mješovite oblike vladavine, dok je Makedonija bila centralizirana monarhija sa snažnom kraljevskom dinastijom (Argejadi). Ipak, svi su oni bili helenisti, a kada je Rim stupio na povijesnu pozornicu, heleniste je označio kao Grke. Kleopatra je bila posljednja ptolemejska vladarica, što je predstavljalo monarhijsko pleme Grka sjevernoga kraljevstva iz područja Makedonije, odnosno sjeverne Grčke.

Kralj juga

Kleopatra je bila posljednja vladarica Ptolemejskoga kraljevstva koje je započelo s Ptolemejem I. kada se Aleksandrovo kraljevstvo podijelilo na četiri dijela. U bitci kod Akcija Ptolemejsko kraljevstvo, doslovni kralj juga, doseglo je svoj kraj. Sljedeći kralj juga bio bi duhovni Egipat, predstavljen ateističkom Francuskom tijekom povijesti Francuske revolucije.

I njihova će mrtva tijela ležati na ulici velikoga grada, koji se duhovno zove Sodoma i Egipat, gdje je i Gospodin naš bio razapet. Otkrivenje 11,8.

Doslovni Egipat bio je doslovni kralj juga u vezi s podjelom Aleksandrova kraljevstva, ali duhovni Egipat predstavljen je kao kralj juga proročkim obilježjima Egipta, a ne doslovnim smjerom.

Jug i Zapad

Budući da je Kleopatra bila posljednja ptolemejska vladarica kraljevstva, ona je u proročkom smislu predstavljala dvostruku silu Grčke (zapada) i Egipta (juga), dok bi sljedeći, a potom i duhovni kralj juga bila Francuska, također dvostruka sila predstavljena u Otkrivenju jedanaest kao Egipat i Sodoma. Razuzdanost Sodome podudara se s razuzdanošću Kleopatre zapada, a Kleopatra juga podudara se s ateizmom Egipta. Dvostruka narav posljednjega doslovnog kralja juga bila je usklađena s prvim duhovnim kraljem juga.

Bitka kod Akcija bila je nesveti savez Antonijeva rimskog zmaja i Kleopatrina zmaja juga i zapada. Antonije i Kleopatra predstavljaju crkvu i državu, stoga osvajanje Akcija od strane Augusta Rimskog predstavlja osvajanje u kojem Rim nadvladava nesveti dvostruki savez koji predoznačuje sliku Zvijeri. Tri stotine i šezdeset godina poslije, u ispunjenju Daniela 11:24, Konstantin je podijelio Rim na istok i zapad, ostavivši ženu Rima na zapadu i premjestivši čovjeka Rima na istok. Osvajanje juga i zapada predoznačivalo je podjelu istoka i zapada nakon jednoga „vremena” od tri stotine i šezdeset godina, u bitki kod Akcija. U ranijem susretu Antoniju je bio dodijeljen istočni Rim, a Augustu zapad, tako da je Akcij ujedinio istok i zapad, ali samo na jedno „vrijeme”.

31. pr. Kr. i 330. po. Kr.

Isus uvijek prikazuje svršetak početkom, tako da osvajanje Akcija 31. pr. Kr. predstavlja predsluku podjele Carstva na istok i zapad 330. godine. Akcij 31. pr. Kr. bio je alfa omege u 360 godina koje su završile 330. godine. I 31. pr. Kr. i 330. godina predstavljaju predsluku uskoro nadolazećega nedjeljnog zakona, kako je prikazan u šesnaestom i četrdeset i prvom retku jedanaestoga poglavlja Daniela.

Drugi simbol

Antonije iz Rima, usklađen s Kleopatrom juga i zapada, predstavlja trostruki savez unutar njihova dvostrukog jedinstva slike Zvijeri. Križ je također usklađen sa zakonom o nedjelji, i stoga s Akcijem i 330. Na križu je dvostruko jedinstvo crkve i države predstavljeno Židovima (iskvarena crkva) koji se pridružuju Rimu (državi) da ubiju Krista. Treća strana u savezu na križu predstavljena je Barabom, lažnim Kristom, čije ime znači „sin oca”. Baraba je simbolički lažni prorok kada se suprotstavi Kristu kao pravomu Proroku. Rim je bio Antonije, a Kleopatra juga i zapada predstavljala je Židove i Barabu.

Križ se također usklađuje s Ilijom na gori Karmelu, gdje je izbor bio o tome tko je pravi, a tko lažni prorok. Lažni je prorok tada bio dvostruk simbol, koji su sačinjavali Baalovi proroci i svećenici gaja. Baal je muško božanstvo, a svećenici gaja predstavljali su Aštarotu, žensko božanstvo. Židovi na križu bili su Aštarota, žensko božanstvo, a Baraba, krivotvorina Čovjeka boli, bio je muško božanstvo Baal.

Kleopatra je bila i kraljica juga i kraljica zapada. Antonije je bio slika Rima, dio trostrukoga trijumvirata koji se zakleo osvetiti Julijevo ubojstvo. Julijeva smrt od dvadeset i tri rane

predstavljala je smrtonosnu ranu papinstva 1798. godine, u ispunjenju četrdesetoga retka jedanaestoga poglavlja Daniela. Augustin kod Akcija predstavlja iscjeljenje te smrtonosne rane. Rana biva iscijeljena kada Antonije i Kleopatra umru. Antonije i Kleopatra predstavljaju sliku Zvijeri u Sjedinjenim Američkim Državama, koja je trostruki proročki entitet, sastavljen od Zvijeri iz zemlje i njezina dva roga. Antonije je jedan dio, a Kleopatra predstavlja druga dva dijela. Bilo da je riječ o Antonijevu Rimu ili Kleopatrinu Egiptu i Grčkoj, oni zajedno umiru pri zakonu o nedjelji, kada završava šesto kraljevstvo biblijskoga proročanstva. Proročki gledano, Kleopatra je u odnosu na Antonija mješavina crkvene vještine i državničke vještine, pri čemu crkvena vještina zavodi i upravlja državničkom vještinom.

Druga smrt predoznačena

Na drugoj proročkoj razini Kleopatrin odnos s Julijem Cezarom i Markom Antonijem predstavlja dva razdoblja u kojima je crkvena vještina Kleopatre u odnosu s državničkom vještinom Rimskoga Carstva. Julije ju je napustio 1798. godine pri njezinoj prvoj simboličkoj smrti, u ispunjenju četrdesetoga retka jedanaestoga poglavlja Daniela; a potom dolazi svojemu svršetku bez ijednoga da joj pomogne, kod Akcija, u ispunjenju četrdeset i petoga retka jedanaestoga poglavlja Daniela. Četrdeseti redak jest alfa njezine prve smrtonosne rane koja treba biti iscijeljena, a omega četrdeset i petoga retka jest mjesto gdje prima svoju drugu i konačnu smrt.

Kao i u slučaju četiriju rimskih sila iz redaka šesnaest do dvadeset i dva, Kleopatra kao biblijski simbol ima više od jednoga značenja, ovisno o kontekstu. Julije ju je napustio 1798., kada je uklonjena kraljevska potpora, a potom joj se smrtonosna rana iscjeljuje pri nedjeljnom zakonu, no deset kraljeva iz Otkrivenja sedamnaest na koncu je uništava ognjem, kada susreće svoju drugu i konačnu smrt.

Kleopatra je simbol dvostruke naravi koju predstavlja ateizam faraonskog Egipta i religijska filozofija Grčke. Njezina dvostruka narav predstavlja državničko umijeće Egipta i crkveno umijeće Grčke. Grčku religijsku filozofiju predstavlja grčka božica Atena, koja je bila postavljena kao kip u svojem hramu, zvanom Partenon. Atena je simbol mudrosti, a kao žena predstavlja religiju ljudskog obrazovanja, nasuprot božanskom obrazovanju.

Dva roga Sjedinjenih Država jesu republikanizam i protestantizam, koji su u Francuskoj bili predočeni Egiptom i Sodomom. Egipat je umješnost države, a Sodoma je umješnost crkve; stoga se republikanizam podudara s Egiptom, a protestantizam sa Sodomom. Republikanizam je Egipat, a protestantizam je Sodoma i Grčka. Simbol ljudskog obrazovanja jest grčka božica Atena, čiji je hram bio Partenon, koji svoj suvremeni pandan nalazi u Partenonu u Nashvilleu, Tennessee. Simbol pokvarene crkve koja se usklađuje s republikanskim rogom u Sjedinjenim Državama pri nedjeljnom zakonu prikazan je kao Kleopatra, Aštarota, Saloma i Sodoma.

Kleopatra prikazuje faraonov ateizam i religiju Grka. Religija koja prati filozofiju ateizma jest štovanje grčkoga obrazovanja. Isus uvijek kraj prikazuje početkom, a stablo u vrtu s kojega je bilo zabranjeno jesti bilo je stablo spoznaje dobra i zla, koje predočuje religiju grčke filozofije koju sestra White naziva „višim obrazovanjem“. To prepoznaje i naglašava Kleopatrinu grčku religiju mudrosti kao iskvarenu i krivotvorenu zamjenu za pravo obrazovanje u velikoj borbi između Krista

i Sotone.

Nashville, Tennessee, naziva se „Atenom juga“, a Kleopatra je bila posljednja doslovna kraljica juga. Posljednja kraljica juga predočavala je sljedećega i prvoga duhovnog kralja juga, ispunjenog u ateističkoj Francuskoj. Ateistička Francuska predočava Sjedinjene Države, gdje je u Nashvilleu, Tennessee, „Ateni juga“ simbolički prikazan hram Partenon božici Ateni. Hram se nalazi na adresi 2500 West End u Nashvilleu. Broj dvadeset i pet predstavlja zatvorena vrata triju prispodoba iz Mateja dvadeset i pete glave. Kleopatra, kao kraljica i „juga“ i „zapada“, dolazi do svojega „kraja“ u Ateni juga.

S ovim razmatranjima o Akciju, Kleopatri, Augustu i Antoniju vraćamo se na dvadeset četvrti do trideseti redak jedanaestoga poglavlja Daniela. Možda je najneodređeniji dio ovoga odlomka ondje gdje za istim stolom govore laži.

A srca će obojice tih kraljeva biti upravljena na činjenje zla, i govorit će laži za istim stolom; ali to neće uspjeti, jer će svršetak još biti u određeno vrijeme. Daniel 11,27.

Vrijeme određeno u retku iznosi 330, završetak „vremena“ iz dvadeset četvrtoga retka. Određeno vrijeme predstavlja zakon o nedjelji za Sjedinjene Države, a također predstavlja i završetak ljudskoga vremena milosti za svijet. Prije zakona o nedjelji dva kralja, kojima su srca upravljena da čine zlo, govorit će laži jedan drugomu za istim stolom. Prije zakona o nedjelji iz šesnaestoga i četrdeset i prvoga retka Daniela jedanaest, dva će kralja govoriti laži za istim stolom, ali njihove laži neće uspjeti. Tko su ta dva kralja koja govore laži jedan drugomu? Prije nego odgovorimo na tu misao, podsjetit ću nas na nešto od simbolike kojom smo se prethodno bavili u ovom nizu.

Četiri rimska vladara predstavljaju raznolikost proročkih simbola, ovisno o kontekstu u kojem se promatraju. Premda su rimski vladari, kao simbol u biti predstavljaju proročku povijest drevne Jude dok je prelazila iz prevlasti Seleukida pod prevlast Rimljana.

Pompej je bio vojskovođa, a sljedeća tri rimska vladara svi su bili Cezari. Julije u odnosu na Augusta predstavljao je dva trostruka saveza s dva trijumvirata, prvi neslužbeni, a drugi službeni. Sva četiri vladara u određenim kontekstima predstavljaju nedjeljni zakon. Pompej je osvojio slavnu zemlju, Julije, predstavljen s dvadeset i tri ubodne rane, jest prvi anđeo, jer je on prvi Cezar, i on predoznačuje trećega anđela, koji je bio Tiberije. Tiberije na križu, koji je nedjeljni zakon, također je predstavljen brojem dvadeset i tri, jer dvadeset i tri predstavlja pomirenje; a križ je najsuštniskiji dio Kristova djela u sjedinjenju njegova božanstva s našom ljudskom naravi. Tako su Julije i Tiberije prva i treća poruka, predstavljeni brojem dvadeset i tri.

Julije nije bio romantična figura kakvom ga se često prikazuje u holivudskoj predaji; bio je nemilosrdan čovjek usmjeren na moć. Tiberije je bio gori od Julija, jer se njegova pokvarenost čak i spominje u retku, budući da je posljednje slovo hebrejskog alfabeta dvadeset i dva, a prvo slovo jedan. Alfa je manja od omega, a Tiberijeva pokvarenost smještena je u retku dvadeset i dva, koji odgovara posljednjem slovu hebrejskog alfabeta, a između te dvije opake osobe, koje predstavljaju Julije i Tiberije, nalazio se August. August predstavlja vrhunac slave moći i ugleda Rima. Kao suprotnost prvoj i trećoj poruci, prikazan je slovom trinaest, koje je simbol pobune. August je

osigurao svoje kraljevstvo pokorivši pobunu Antonija i Kleopatre, najpoznatiju pobunu u povijesti Rima.

August je rimska sila koja je svladala treću prepreku i time je predstavljao zakon o nedjelji, te rimsku silu koja vlada tijekom četrdeset i dva simbolična mjeseca pobune iz trinaestoga poglavlja Otkrivenja. Kada se postavi ispred zakona o nedjelji, Pompej je i 1798. i 1989., čime Pompej postaje simbol Antioha Magna koji je okončao četvrti sirijski rat od 219. do 217. pr. Kr., u ispunjenju desetoga retka jedanaestoga poglavlja. Julije Cezar tada se usklađuje s jedanaestim i dvanaestim retkom te s bitkom na granici, bitkom kod Raphije 217. pr. Kr. Ondje je Julije također Antioh Magn, a August Cezar također je Antioh Magn u bitci kod Panija iz petnaestoga retka. Zatim je u šesnaestom retku Tiberije zakon o nedjelji, ali on nije Antioh Magn, jer je ondje Pompej, budući da Isus uvijek prikazuje svršetak pomoću početka. Taj redak označuje kraj Seleukidskoga Carstva kao predliku kraja Sjedinjenih Država kao šestoga kraljevstva biblijskoga proroštva.

Treba još uspostaviti više podudaranja četvorice rimskih vladara, a ta crta predstavlja skrivenu povijest četrdesetoga retka. Makabejska crta dvadeset i trećega retka također prikazuje skrivenu povijest četrdesetoga retka. Zatim se u dvadeset i četvrtom retku priča o poganskom imperijalnom Rimu prikazuje vremenom — tristo šezdeset godina. Crta rimske povijesti predstavljena od dvadeset i četvrtoga retka pa sve do tridesetoga također je prikaz skrivene povijesti četrdesetoga retka. Ona završava u trideset i prvom retku kada se predmet mijenja s poganskoga na papinski Rim. Poganski Rim i dalje je u retku, ali ondje nije predstavljen kao četvrto kraljevstvo biblijskoga proročanstva, nego kao politička sila koja je 538. postavila papinstvo na prijestolje. Godine 538. papinstvo je donijelo zakon o nedjelji, stoga se trideset i prvi redak usklađuje sa šesnaestim i četrdeset i prvim retkom. Dvadeset i četvrti redak uveo je bitku kod Akcija i povijest povezanu s tom crtom.

Dvadeset četvrti redak određuje kada je poganski Rim počeo vrhovno vladati tristo šezdeset godina, a zatim u trideset i prvom retku papinski Rim počinje vrhovno vladati tisuću dvjesto šezdeset godina. Početak i završetak crte nose potpis Krista, Alfe i Omege. U tim recima imamo povijest Marka Antonija, Kleopatre i Augusta Cezara. U šesnaestom retku poganski je Rim osvojio Seleukidsko Carstvo 65. pr. Kr., a zatim Judu 63. pr. Kr. Treća prepreka kod Akcija 31. pr. Kr. označila je kraj egipatskoga kraljevstva, kao što su to predočile prve prepreke Seleukida 65. pr. Kr. Još jednom nalazimo potpis Prvoga i Posljednjega. Godina 65. pr. Kr. bila je prva od triju prepreka i predstavljala je osvajanje kralja sjevera, a 31. pr. Kr. predstavljala je treću od triju prepreka i predstavljala je osvajanje kralja juga. Juda je, kao srednja prepreka od triju prepreka, imala građanski rat unutar zidina Jeruzalema kada je Pompej stigao 63. pr. Kr. Druga prepreka simbol je pobune.

Godine 538. treća je prepreka papinskom Rimu bila uklonjena iz grada Rima. Ta su prepreka bili Goti, i ondje je započelo peto kraljevstvo biblijskog proroštva, upravo tamo gdje je završilo četvrto kraljevstvo. I kao što je četvrto kraljevstvo započelo kod svoje treće prepreke, kraljevstvo je Egipta bilo poraženo, kao što je to bilo predočeno u prvoj prepriči Seleukidskoga kraljevstva. To utvrđuje da proročko svjedočanstvo koje se nalazi od dvadeset četvrtoga do tridesetoga retka predstavlja

liniju koju također treba smjestiti u skrivenoj povijesti četrdesetoga retka. Iz toga je razloga nužno razmotriti različite proročke odnose koje predstavljaju Marko Antonije, Kleopatra, Julije Cezar, Pompej i car August.

Je li, dakle, najnejasniji dio odlomka od dvadeset četvrtoga do tridesetoga retka onaj kada govore laži za istim stolom?

I srce obojice tih kraljeva bit će sklono zlu, i za istim će stolom govoriti laži; ali to neće uspjeti, jer će svršetak ipak doći u vrijeme određeno. Daniel 11,27.

Urija Smith poistovjećuje dva kralja s Markom Antonijem i carem Augustom.

„Naveden je dvadeset i sedmi redak“

„Antonije i Cezar nekoć su bili u savezu. Ipak, pod krinkom prijateljstva obojica su težili i spletkarili za sveopću vlast. Njihova očitovanja obzira prema, i prijateljstva jedan prema drugomu, bila su iskazi licemjera. Za istim su stolom govorili laži. Oktavija, žena Antonijeve i sestra Cezarova, izjavila je narodu Rima u vrijeme kada ju je Antonije otpustio, da je pristala udati se za njega jedino u nadi da će to biti jamstvo jedinstva između Cezara i Antonija. Ali taj naum nije uspio. Došlo je do raskida; i u sukobu koji je uslijedio, Cezar je izašao kao potpuno pobjednik.” Uriah Smith, Daniel i Otkrivenje, 276.

Kada je Oktavija označila da je njezin brak s Antonijem bio kao zalog sjedinjenja, time je označila bračni savez koji je ranije u jedanaestom poglavlju bio predložen helenističkim brakom Berenike sa seleukidskim kraljem Antiohom II Teom oko 252. pr. Kr. Berenika je bila kći Ptolemeja II Filadelfa. Oktavija i Berenika predstavljaju diplomatske brakove ili, proročki, saveze. Redci pet do deset iznose povijest diplomatskoga braka između južnoga i sjevernoga kraljevstva, a kada su Marko Antonije i Oktavijan, kasnije poznat kao August Cezar, ugovorili taj brak, također su podijelili kraljevstvo na istok i zapad.

Brundizijski sporazum (40. pr. Kr.) bio je pregovorima postignuta nagodba između Marka Antonija i Oktavijana (kasnije Augusta) radi razrješenja napetosti u Drugom trijumviratu nakon gotovo izbijenoga građanskog rata. Uključivao je podjelu rimskih područja (Antonije istok, Oktavijan zapad), a zapečaćen je Antonijevim brakom s Oktavijom (Oktavijanovom sestrom). Godine 39. pr. Kr. istekao je izvorni petogodišnji rok Trijumvirata; Antonije je otplovio u Italiju s više od 300 brodova, kojima isprva nije bilo dopušteno pristati u Brundiziju, pa su se naposljetku usidrili u Tarentu. Oktavijan se ondje susreo s njim nakon dugotrajnih posredovanja do kojih je došlo zbog nespremnosti Antonijeve vojske da se bori protiv Oktavijanove vojske, i obratno. Oktavija je odigrala ključnu posredničku ulogu, nagovorivši Antonija da podupre Oktavijana protiv Seksta Pompeja. Obnovili su Trijumvirat za još pet godina (do 32. pr. Kr.), pri čemu je Antonije dao Oktavijanu 120 brodova u zamjenu za obećane čete, koje je Oktavijan poslije uskratio.

Godine 32. pr. Kr. došlo je do otvorenog raskida između dvaju protivnika. Odnosi su se pogoršali zbog promidžbe, Antonijeve usmjerenosti na istok (s Kleopatrom) i Oktavijanove konsolidacije na zapadu. Oktavijan je odbacio kasnije Antonijeve prijedloge za konferenciju prije Akcija.

U diplomatskom braku sa sjevernim kraljem (Antiohom) i južnim kraljem (Ptolemejem), nevjestu je dao južni kralj; u diplomatskom braku Antonija (istoka) i Oktavijana (zapada) nevjestu je dao zapad. Oba diplomatska braka propala su, a onaj koji je dao kćer ili sestru naposljetku je odnio pobjedu nad silom koja je prekršila savez.

Svjedočanstvo trojice

Na kraju Seleukidskog Carstva postojao je treći savez u kojem su se za jednim stolom izgovarale laži. To se zbilo u kontekstu Petoga sirijskog rata (202.–195. pr. Kr.), kada je Antioh III. Veliki iskoristio slabost Ptolemejskoga Kraljevstva nakon smrti Ptolemeja IV. Filopatora 204. pr. Kr. Ptolemej V. Epifan (Ptolemej V.) uzašao je na prijestolje kao dijete (u dobi od oko 5–6 godina), ostavivši Egipat pod upravom namjesnika i izloženim unutarnjem kaosu, domaćim pobunama i vanjskim prijetnjama.

Antioh Veliki već je bio provalio i zauzeo velik dio ptolemejskih područja u Koile-Siriji, Palestini i Maloj Aziji nakon pobjeda kao što je bila Bitka kod Panija (200. pr. Kr.). Umjesto da posve osvoji Egipat (što je nosilo opasnost od rimske intervencije, budući da ga je Rim prisiljavao da se drži podalje od određenih područja), nastojao je sklopiti diplomatski bračni savez u svojstvu figure „zaštitnika”. Godine 197./195. pr. Kr., kao dio mirovnog ugovora kojim je okončan rat, Antioh Veliki zaručio je, a zatim i udao svoju mladu kćer Kleopatru I. Siru (također zvanu Kleopatra Sira) za dijete Ptolemeja V. (vjenčanje se održalo 193. pr. Kr. u Raphiji; Ptolemeju je bilo 16, a Kleopatri 10 godina).

To je bilo prikazano kao velikodušna gesta: Antioh se postavio kao saveznik i „zaštitnik” mladoga kralja, osiguravajući mir, a istodobno zadržavajući dobitke u Aziji. Brak mu je preko njegove kćeri dao neizravan utjecaj na Egipat (nadao se da će ona ostati odana svojim seleukidskim korijenima i djelovati kao protu-sirijski glas na ptolemejskom dvoru). Lukavstvo mu se izjalovilo, jer je Kleopatra stala uz svoga muža i uz Egipat, a ne uz svoga oca, čime je potkopala Antiohov dugoročni nadzor. To odražava Brundizijski sporazum (40. pr. Kr.) i bilo je na nekoliko načina povezano s rimskim događajima.

Kao što se Antonije oženio Oktavijom (sestrom Oktavijana) kako bi nakon gotovo izbijenoga rata povezao suparničke sile, tako je Antioh iskoristio udaju svoje kćeri za Ptolemeja V. kako bi ozakonio privremeni mir i teritorijalnu podjelu (Seleukidi su zadržali osvajanja na sjeveru, a Ptolemej Egipat na jugu).

Antioh je djelovao kao de facto skrbnik nad dječakom-kraljem Ptolemejem V. (putem obiteljskih veza), slično tomu kako su se Oktavijan (i Trijumvirat) postavili usred vakuuma moći ili suparništava. U oba slučaja „jača“ osoba (Antioh/Oktavijan) nastojala je steći prevagu nad ranjivijom stranom putem srodstva. Oba su aranžmana donijela kratkoročnu stabilnost, ali dugoročno „nisu uspjela“ zbog prikrivenoga nepovjerenja — Kleopatra je bila naklonjena Egiptu (potkopavajući Antioha), dok je Antonijeva istočna usmjerenost (Kleopatra VII.) dovela do sloma s Oktavijanom.

Maloljetnost Ptolemeja V. pod namjesnicima odgovara nestabilnosti nakon smrti Julija Cezara (što je dovelo do stvaranja Trijumvirata i borbi za vlast). Brak Berenike s Antiohom označio je početak povijesti Seleukidskoga Carstva u Danielu jedanaest, a brak kćeri Antioha Velikoga s egipatskim dječakom-kraljem označio je završetak Seleukidskoga Carstva. Okončanje braka Marka Antonija s Oktavijom označilo je završetak ptolemejskoga kraljevstva. Završetak Jude kao Božjega zavjetnog naroda zbio se na križu, a to je judejsko kraljevstvo započelo s Makabejcima i savezom koji su sklopili s Rimom. Sve su te proročke linije prikazane unutar narativa jedanaestoga poglavlja Daniela, i sve su usklađene sa skrivenom poviješću četrdesetoga retka. Počevši od petoga retka, imamo savez Berenike, koji vodi do Antioha Velikoga i saveza njegove kćeri Kleopatre Sire, što se zbiva u povijesti Makabejaca iz dvadeset trećega retka. Makabejci postaju dio te linije na temelju svoje pobune protiv Antioha Epifana, jednoga od posljednjih iz seleukidske dinastije.

Antioh Epifan je onaj Antioh koji je 168. pr. Kr., tijekom Šestoga sirijskog rata, bio u Egiptu blizu Aleksandrije. Antioh Epifan bijaše napao Egipat i bio nadomak zauzimanja Aleksandrije. Ptolemejski vladari obratili su se Rimu za pomoć. Rim je poslao Popilija Lenu (s tek malom pratnjom — bez vojske) da preda ultimatum Senata; Antioh se mora odmah povući iz Egipta i Cipra, ili se suočiti s ratom protiv Rima. Kad je Antioh primio pismo i zatražio vremena da se posavjetuje sa svojim savjetnicima, Popilije — opisan kao strog i zapovjedan — uze svoj štap te povuče krug u pijesku oko kraljevih nogu. Potom izjavi: „Prije nego što istupiš iz toga kruga, daj mi odgovor koji ću iznijeti pred Senat.”

Značenje je bilo jasno; Antioh nije mogao izaći iz kruga a da se ne obveže na rimske zahtjeve — prijeći ga bez sporazuma značilo bi rat. Zapanjen i ponižen, Antioh je nakratko oklijevao, ali je potom pristao udovoljiti, povukao svoje snage iz Egipta i vratio se u Siriju. Ovaj smioni čin diplomacije (potkrijepljen sve većim ugledom Rima kao sile) iznudio je uzmak bez bitke, očitujući sve izraženiju rimsku prevlast u istočnom Sredozemlju. Često se navodi kao ishodište izraza „povući crtu u pijesku” (premda je doslovno bio riječ o krugu).

Antioh Epifan također je postao protestantsko razumijevanje sile koja se uzvisuje, pada i uspostavlja viđenje u četrnaestom retku jedanaestog poglavlja Daniela.

A u ono će vrijeme mnogi ustati protiv kralja juga; i nasilnici iz tvoga naroda uzvisit će se da utvrde viđenje, ali će pasti. Daniel 11:14.

Antioh IV. Epifan vladao je od 175. do 164. pr. Kr. i bio je osmi od trinaestorice seleukidskih kraljeva. Nastojao je nametnuti helenističku kulturu i ujediniti svoje carstvo pod grčkim vjerskim običajima. Opljačkao je Hram 169. pr. Kr., zabranio židovske običaje (obrezanje, svetkovanje subote, proučavanje Tore) i nametnuo žrtvovanje poganskim bogovima. U prosincu 167. pr. Kr. podigao je poganski žrtvenik (Zeusu) na vrhu židovskoga žrtvenika za paljenice u Hramu i žrtvovao svinju, zajedno s drugim oskrvrnjujućim činima. To oskrvnuće bilo je posljednja kap za pobožne Židove, koji su ga smatrali krajnjom povredom svetosti Hrama i Božjega zakona. Potaknulo je neposredan otpor kada je Matatija (svećenik iz Modiina) odbio naredbu jednoga seleukidskog časnika da prinese žrtvu poganskim bogovima te ubio jednoga odmetnutog Židova i toga časnika, a zatim pobjegao u brda sa svojim sinovima (budućim Makabejcima). Time je

započeo gerilski rat i ustanak od 167. do 160. pr. Kr., kojemu je cilj bio obnoviti židovsko bogoštovlje, što je dovelo do ponovnog posvećenja Hrama (Hanuka) 164. pr. Kr. pod Judom Makabejcem.

Na početku i na završetku Seleukidskoga Carstva postojao je značajan savez, predstavljen diplomatskim brakom, koji je sadržavao element podjele bilo na istok i zapad, bilo na sjever i jug. Kako je Seleukidsko Carstvo slabilo, Antioh Epifan postaje simbol rastuće rimske sile i žarište ogorčenja Makabejaca. Kasnije u povijesti on postaje krivotvorina proročkoga simbola koji uspostavlja viđenje. Sila u dvadeset i drugom retku jedanaestoga poglavlja biva slomljena kada je slomljen knez Saveza.

I silama poplave bit će preplavljeni pred njim i bit će skršeni; da, i knez saveza. Daniel 11,22.

Vladavina Antioha Epifana završila je 164. pr. Kr., gotovo dvjesto godina prije nego što je Krist, „knez Saveza“, bio „slomljen“ na križu. Ono što ovdje želimo zapaziti jest da je Seleukidsko Carstvo započelo i završilo diplomatskim ugovornim brakom u kojem je prijevara između dviju strana stvar povijesnog zapisa. Za vrijeme vladavine Antioha Epifana započela je Makabejska pobuna, koja je bila prasluka Američke revolucije. U povijesti Makabejaca njihova je borba za zbacivanje seleukidske vlasti uključivala značajan ugovor s Rimom. Redak koji izravno prepoznaje taj ugovor također izravno prikazuje Rim kako postupa prijeporno, odnosno kako govori laži za ugovornim stolom.

I nakon saveza sklopljena s njime djelovat će prijeporno, jer će doći i ojačati s malim narodom. Daniel 11:23.

Svaki proročki redak koji prethodi vremenu svršetka u četrdesetom retku sadrži prekršeni savez. Uriah Smith, komentirajući trideseti redak i „one koji napuštaju sveti savez“, bilježi sljedeće:

“Gnjev protiv Saveza”; to jest, protiv Svetoga pisma, knjige Saveza. Revolucija takve naravi ostvarena je u Rimu. Heruli, Goti i Vandali, koji su osvojili Rim, prihvatili su arijansku vjeru i postali neprijatelji Katoličke crkve. Upravo radi iskorjenjivanja toga krivovjerja Justinijan je odredio da papa bude poglavar crkve i ispravitelj heretika. Biblija je uskoro počela biti smatrana opasnom knjigom koju običan narod ne bi smio čitati, nego se sva sporna pitanja trebaju podnositi papi. Tako je na Božju riječ svaljena sramota. A rimski su carevi, čiji je istočni dio još uvijek opstajao, imali sporazum, ili su bili u dosluhu, s Rimskom crkvom, koja je napustila Savez i sačinjavala veliki otpad, s ciljem suzbijanja ‘krivovjerja’. Čovjek grijeha bio je uzdignut na svoje drsko prijestolje porazom arijanskih Gota, koji su tada držali Rim, godine 538. po Kr.” Uriah Smith, Daniel i Otkrivenje, 281.

Peti redak jedanaestog poglavlja Daniela prepoznaje povijesnu liniju u kojoj kralj juga daje diplomatsku nevjestu kao simbol saveza koji je potom prekršio kralj sjevera. Odmazda kralja juga predoznavačava je odmazdu Napoleonova duhovnog kralja juga protiv papinskog kralja sjevera 1798. godine. Prekršeni savez u recima pet do devet predoznavačavao je Napoleonov prekršeni Tolentinski ugovor, koji je predoznavačavao Putinovu tvrdnju o prekršenom ugovoru od strane NATO-a. Napoleonova odmazda predoznavačava je Putinovu odmazdu protiv Ukrajine 2014. godine. Odmazda Antioha Velikog u desetom retku, kojom je završio Četvrti sirijski rat, podudara

se s Napoleonom 1798. godine, a također i s Putinom 2014. godine. Nakon bitke kod Panija iz petnaestog retka 200. pr. Kr., Antioh je ugovorio diplomatski brak sa skrivenom namjerom da Egipat stavi pod svoje zapovjedništvo bez uporabe vojne sile na terenu. Prijestolje Antioha Velikog prešlo je na njegova sina, koji je bio ubijen, što je na prijestolje dovelo najmlađeg sina Antioha Velikog, Antioha Epifana. Njegovi postupci u provođenju grčkih običaja i religije doveli su do Makabejskog ustanka, koji je vodio do prijevarnog saveza s Rimom u dvadeset trećem retku. Dvadeset četvrti redak uvodi poganski Rim i prepoznaje Antonijev i Augustov stol laži. U tridesetom retku poganski Rim ulazi u dijalog s papinskom crkvom, koja je označena kao oni koji su prekršili sveti savez.

Stihovi dvadeset četiri do trideset predstavljaju svjedočanstvo poganskoga Rima, a stihovi trideset jedan do četrdeset pružaju svjedočanstvo papinskoga Rima. Svaki redak Daniela 11, od prvoga stiha pa sve do četrdesetoga, predstavlja jednu proročku liniju koja se primjenjuje u skrivenoj povijesti četrdesetoga stiha. Linija seleukidskoga kraljevstva, linija ptolemejskoga kraljevstva, linija judejskoga kraljevstva Makabejaca, linija poganskoga Rima i linija papinskoga Rima — sve one prikazuju povijest od 1989. do nedjeljnoga zakona. Svaka od tih linija prepoznaje prekršeni savez kao glavni element te povijesti.

Rim uspostavlja viđenje iz Daniela jedanaest, a i poganski i papinski Rimovi proročki savezi prijevarne označeni su kao progresivni i kao takvi da se zbivaju prije nego što je Rim vrhovno vladao tijekom svojih odgovarajućih i zasebnih proročkih razdoblja. Obje su sile označile početak proročkog razdoblja nadmoći kao onaj koji započinje kada je svladana njihova treća prepreka. Prije uskoro dolazećega nedjeljnog zakona u Sjedinjenim Državama postojat će savez prijevarne između dviju sila. Četiri su puta te dvije sile bile kraljevi juga i sjevera: jednom između slavne zemlje Jude i Rima, jednom između dvaju dijelova rimskoga trijumvirata i jednom između poganskoga i papinskoga Rima. U obama prijevarnim savezima koji se odnose na Rim to je u biti bio savez između jedne polovice Rimskoga Carstva, bilo Antonija s istoka, Augusta sa zapada, ili poganskoga Rima s istoka i papinskoga Rima sa zapada. Četiri saveza prijevarne između kraljeva sjevera i juga, dva između kraljeva istoka i zapada i jedan između uskoro budućega kralja sjevera i slavne zemlje.

Ovim završavamo naše početno izlaganje o knjizi Daniela. Serija o Paniju predstavlja završetak serije o knjizi Daniela, koja je uvod u skrivenu povijest četrdesetoga retka, koju ćemo nastaviti razmatrati u sljedećem članku.